RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 72.402 van 12 maart 1998
in de zaak A. 77.137/IX-935.

In zake : Nicole VAN RIET,
wonende te BORGERHOUT,
Bikschotelaan 255/7

tegen :

de POST.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Nicole VAN RIET op 16 januari 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 november 1997 waarbij zij van de dienst "dispatching Antwerpen (Taxipost)" wordt overgeplaatst naar de dienst "Dispatching Deurne";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. de BRUYN, die verschijnt voor verzoekster, en van Inspecteur L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoekster was tot aan de bestreden maatregel tewerk gesteld in de dienst Taxipost van Antwerpen. Deze dienst werd geleid door Jef HEREMANS.

1.2. Op 6 maart 1997 dient zij klacht in tegen Jef HEREMANS wegens ongewenst seksueel gedrag en pesterijen.

Hierover door adviseur MILLECAM ondervraagd verweert Jef HEREMANS zich op 11 april 1997 op een uitvoerige wijze. Hij geeft een uitvoerige uiteenzetting over het algemeen gedrag van verzoekster waarin deze naar voor komt als iemand die geen terechtwijzing kan verdragen, altijd gelijk wil halen, zich weinig aan haar collega's gelegen laat, zich altijd achteruit gesteld voelt en de sfeer onder de personeelsleden van de dispatching verpest. Hij ontkent formeel alle beschuldigingen die door verzoekster tegen hem worden geuit.

Hij besluit dat verzoekster die beschuldiging heeft geuit om hem te discrediteren omdat hij weigert om haar onregelmatigheden onbeteugeld te laten, om haar steeds op woensdag verlof toe te staan en om haar het morele gezag in de dispatching te laten verwerven. Hij stelt dat wanneer een flink deel van de

personeelsleden zal worden geconfronteerd met de aantijgingen die verzoekster naar hem toe uit, dit zeer verhelderend zal zijn om de waarheid te kunnen vaststellen. Hij vertrouwt er op dat hij dan volledig zal worden gerehabiliteerd.

1.3. Op 26 mei 1997 vraagt adviseur MILLECAM aan Jef HEREMANS dat hij zelf getuigenissen in zijn voordeel zou verzamelen bij zijn medewerkers. Jef HEREMANS maakt met een schrijven van 5 juni 1997 kopieën van 21 verklaringen over waarop hij "om het dossier een zekere discretie te geven " de namen onleesbaar heeft gemaakt. Uit deze verklaringen leidt hij af dat verzoeksters positie op de dispatching te Antwerpen zeer moeilijk is geworden. Hij besluit dat de verhouding met zijn medewerkers zeer goed is, behalve met enkelen die zich door verzoekster hebben laten meeslepen.

Uit deze verklaringen (21 in aantal) komt verzoekster naar voren als een arrogant, acollegiaal persoon die onmiddellijk moeilijkheden maakt als ze haar zin niet krijgt. Van de aanklacht wordt niets geloofd, meerdere "getuigen" menen dat ze het gevolg zijn van het feit dat verzoekster van Jef HEREMANS niet kon bekomen wat ze wilde. Volgens één verklaring is zij het die uitdaagt. In meerdere verklaringen wordt verzoekster als de oorzaak van de verslechte werksfeer aangeduid. In geen enkele verklaring wordt er lovend over haar gesproken. Integendeel wordt in zowat elke verklaring Jef HEREMANS geloofd om de wijze waarop hij de dienst leidt. Hij wordt getekend als een zeer menselijke chef die begaan is met de moeilijkheden van zijn personeel en die steeds probeert oplossingen te vinden voor de problemen die er rijzen. Hij wordt gezien als zeer toegankelijk voor elkeen, motiverend, begripsvol. Geen enkele van de getuigen acht de aantijgingen waarschijnlijk.

1.4. Op 23 juni 1997 schrijft adviseur MILLECAM in scherpe bewoordingen naar Jef HEREMANS. Hij verwijt hem vooreerst onjuistheden te hebben verklaard in verband met een blaam aan verzoekster. Hij verklaart vervolgens dat er met anonieme getuigenissen geen rekening kan worden gehouden. Hij besluit dat Jef HEREMANS verzoekster anders behandelde dan zijn overige personeelsleden. Hij neemt hem ook kwalijk dat hij blijkbaar niet in staat was zijn verontschuldigingen aan te bieden aan verzoekster. Hij besluit dat Jef HEREMANS zijn moreel gezag heeft verloren en verklaart dat hij het Directiecomité zal vragen hem, in zijn eigen belang en in dat van de Business Unit, te verplaatsen bij ordemaatregel.

Jef HEREMANS verdedigt zich in een nota van 7 juli 1997. Wat de anonimiteit van de getuigenissen betreft, verklaart hij dat hij de namen heeft geschrapt op de kopieën omdat hij moest vaststellen dat het onderzoek niet met de nodige discretie werd behandeld, maar dat hij de originele stukken onmiddellijk kan tonen. Hij ontkent ten slotte dat hij verzoekster op een andere wijze zou behandelen dan de andere personeelsleden van zijn dienst. Hij stelt dat de modellen 9 er zijn gekomen nadat hij eindeloos geduld met haar had gehad en alle andere middelen had aangewend en haar had verwittigd dat zij verder met vaststellingen en eventuele sancties zou worden opgevolgd.

1.5. In een vertrouwelijke nota van 16 oktober 1997 vraagt de Directeur Taxipost dan aan de Directeur Human Ressources om Jef HEREMANS te verplaatsen bij ordemaatregel, wat ook blijkt te zijn gebeurd.

1.6. Op 28 oktober 1997 verzoekt de Directeur Taxipost aan de Directeur Human Ressources verzoekster bij hoogdringendheid voor een periode van zes maanden in

voorlopige benuttiging te hechten aan de hoofddispatching Deurne "daar de toestand en de sfeer onder het personeel in de dispatching Antwerpen dusdanig is verziekt door deze zaak". Hij herinnert eraan dat hij ook reeds de overplaatsing van Jef HEREMANS heeft gevraagd.

1.7. Bij beslissing van 14 november 1997 wordt verzoekster bij voorzorgsmaatregel overgeplaatst van Dispatching Antwerpen naar Dispatching Deurne. Deze overplaatsing wordt effectief op 21 november 1997. Verzoekster wordt gevraagd dit bevel te tekenen, maar weigert dit te doen.

Dit is de beslissing waarvan de schorsing wordt gevraagd.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert dat zij door haar overplaatsing niet langer een vaste uurregeling heeft en dat dit problemen geeft voor de opvang van haar kind dat lichamelijk en geestelijk gehandicapt is;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij stelt dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt ter staving van de toestand die zij inroept, meer bepaald dat zij niet aantoont dat opvang door familie of partner onmogelijk is; dat zij daaraan toevoegt dat men op haar dienst haar moeilijke situatie kent en men, zoveel als de dienst toelaat, tracht daarmee rekening te houden;

2.3. Overwegende dat verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent doordat ze de opvang van haar gehandicapt kind in het gedrang brengt; dat zij evenwel de ernst van dat nadeel niet genoegzaam aan de hand van concrete gegevens aantoont; dat zij met name niet aantoont in welke mate de opvang van haar kind in het gedrang komt; dat de ernst van het nadeel des te minder aannemelijk is gelet op het gegeven dat verzoekster bij voorzorgsmaatregel is overgeplaatst, wat betekent dat de bestreden beslissing slechts een tijdelijke maatregel inhoudt in afwachting van een definitieve beslissing over een overplaatsing; dat verzoekster in verband hiermee niet aantoont dat het onmogelijk zou zijn een oplossing te vinden voor een tijdelijk opvangprobleem van haar kind;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat de vordering tot schorsing moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf maart 1900 achtennegentig, door:

de HH. J. SMETS, wnd. voorzitter, staatsraad,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **J. SMETS.**